

HATIRALAR ARASINDA TURAN ALPTEKİN

Abdullah Uçman

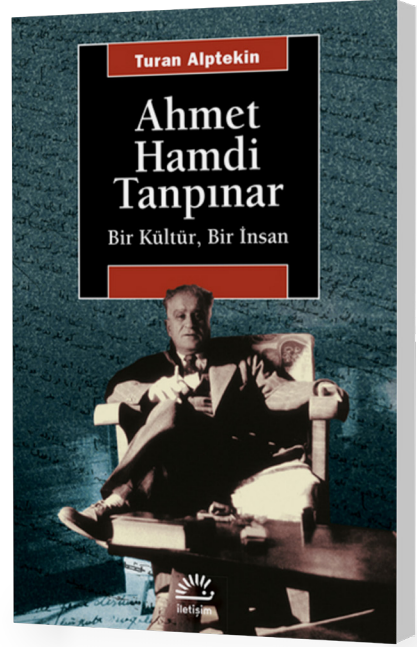
■ Turan Alptekin adıyla ilk defa ne zaman karşılaştığımı tam olarak hatırlamıyorum; 70'li yıllarda Edebiyat Fakültesinde ders kitabımız olan Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi*'nin ön sözünde, yardımlarından dolayı Tanpınar ona da teşekkür eder ama o sırada hiç işitmediğim bu isimle ilgili teşekkürün dikkatimi çekmemiş olması gayet tabii idi. Hafızamı biraz zorlayıp o günlere geri döndüğüm zaman, büyük bir ihtimalle, 1973 yılında Selâhattin Hilav'la Hilmi Yavuz arasında Tanpınar üzerine başlayan ve birkaç ay süren tartışma dolayısıyla, yani Tanpınar'ın yeniden gündeme geldiği sırada, Turan Alptekin'in Nakışlar Yayınevinden *Bir Kültür Bir İnsan: Ahmet Hamdi Tanpınar ve Edebiyatımıza Bakışlar* (İstanbul 1975) adlı kitabının yayımlandığını ve kitabı edinip kısa sürede okuduğumu hatırlıyorum.

O yıllar, biraz da gençlik hevesiyle, aralarında benim de bulunduğum bir grup arkadaşımızla edebiyat dünyasında bir şeyler yapmaya çalıştığımız yıllardı. Merhum Mustafa Miyasoğlu, Bekir Oğuzbaşaran, Durali Yılmaz ve Ebubekir Eroğlu başka olmak üzere Mustafa Özer, Cemal Aydın, Hüseyin Bayraktar, Alemdar Yalçın, Ergun Sözen, Galip Boztoprak, Seyitali Kahraman ve Salih Gökmen gibi bir grup arkadaşla *Yeni Sanat* (Aralık 1973-Mayıs 1975 arasında 10 sayı) adıyla bir dergi çıkardığımız ve günün edebiyat ortamını takip etmeye çalıştığımız günlerdi.

1975 veya 1976 yılında bir gün, Beyazıt Meydanı'ndaki, birkaç yıldır restorasyonu devam eden ve şimdi Türk Hat Sanatları Müzesi olan Belediye Kütüphanesinde çalışırken, görevli memurun masasına bir kitap istemek üzere fiş doldurmak için gittiğimde, benden önce doldurulan ve masada duran fişler arasında nasılsa gözüm Turan Alptekin imzalı bir fişe takıldı. Zaten küçük olan okuma salonuna şöyle bir göz attım, pek de kalabalık olmayan salondaki okuyucular arasında

Turan Alptekin olacağını tahmin ettiğim okuyuculardan birinin yanına gidip Edebiyat Fakültesinde Prof. Dr. Mehmet Kaplan'ın yanında Rıza Tevfik üzerine doktora yaptığımı söyleyerek kendimi tanıttım; kendisinin Turan Alptekin olup olmadığını sordum; bu şekilde kendisini tanımamdan çok mütehas-sis oldu; kütüphanenin bahçesine çıkıp ayaküstü biraz sohbet ettik. Tanpınar'la ilgili kitabını zevk ve ilgiyle okuduğumu söyleyince daha da memnun oldu ve sa-nıyorum o günden başlayarak aramızda daha sonra yıllarca sürececek farklı ve gü-zel bir ilişki başladı. Turan Alptekin'le tanışmamız ve dostluğumuz bu şekilde başladı, diyebilirim. Kendisi o yıllarda galiba İstanbul'da bir lisede öğretmenlik yapıyordu. Araya giren yıllar içinde Tanpınar'la ilgili olarak kaleme alınan çeşitli yazılarda sık sık onun hazırladığı kitaba da atıflar yapılıyordu. Çağaloğlu'nda H. Cengiz Alpay'ın (öl. 23 Haziran 1991) Nakışlar Yayınevinde birkaç defa tesa-düfen karşılaşmamız dışında uzunca bir süre kendisiyle herhangi bir irtibatımız olmadı.

1981'de YÖK'ün teşekkülünden sonra, Anadolu'da yeni kurulan üniversitelerle birlikte bazı akademi ve yüksekokulların üniversiteye dönüştürülmesinden sonraki süreçte İstanbul'daki Güzel Sanatlar Akademisi de Mimar Sinan Üniversitesi'ne dönüşünce, burada kurulan Fen-Edebiyat Fakültesinin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne 1984 yılında bölüm başkanı olarak Prof. Dr. Mehmed Çavuşoğlu atandı. Yeni kurulan bölümde o sırada Çavuşoğlu'ndan başka, Erzurum'dan naklen gelen Prof. Dr. M. Kaya Bilgegil ile İstanbul Üniversitesinden gelen benimle birlikte Çavuşoğlu'nun asistanı Mehmet Kalpaklı'dan başka kimse yoktu. Çavuşoğlu, bir an önce bölümün öğretim kadrosunu zenginleştirmek amacıyla, öğretim görevlisi olarak, o sırada öğretmenlikten emekliye ayrılmış olan Turan Alptekin'i "Türkçe-Kompozisyon" dersleri için, Aydın Oy'u da halk edebiyatı derslerini vermek üzere davet etti. Onlar da bu daveti seve seve kabul ettiler ve 1984-1985 eğitim-öğretim yılından itibaren, o günkü adıyla Mimar Sinan Üniversitesi, Fen-Edebiyat-Fakültesinin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Beşiktaş'ta sahilde, şimdi Bahçeşehir Üniversitesinin kullandığı, tütün deposundan sınıflara dönüştürülmüş, yağmur yağdığına pencerelerinden içeriye yağmur sularının dolduğu mütevazı odalarında eğitime başladık. Ders aralarında ve dersler dışında bütün hocalar sözünü ettiğim

binada tek bir odada bir araya geliyor, tadına doyum olmaz sohbetlerle birbirimizi daha yakından tanıyorduk. İşte bu süreçte Turan Alptekin'le giderek ilerleyen dostluğumuz bir ağabey-kardeş ilişkisi şekline dönüştü. Galiba emekli olduktan sonra evini Ankara'ya, çocuklarının yanına nakletmişti. Sırf bölümümüzdeki dersler için hafta başında Ankara'dan İstanbul'a geliyor, iki-üç gün içinde derslerini verdikten sonra tekrar Ankara'ya dönüyordu. Mutat tatiller dışında onun bu gidiş gelişleri 11 Temmuz 1987 günü Mehmed Çavuşoğlu'nun elîm bir trafik kazasında vefatına kadar devam etti. Çavuşoğlu'nun vefatı üzerine, fakülte dekanı Prof. Dr. Mehmet Emin Altan, vekâleten bölüm başkanlığına beni getirmişti.

Çavuşoğlu'nun, memleketi Ordu-Perşembe'nin Sarayköy'ünde toprağa verilmemesinden sonra, hafta başında bir gün bölüme gelen Turan ağabey elinde diğer bölüm elemanlarıyla müşterek kullandıkları odanın anahtarı olduğu hâlde: "Beni buraya Çavuşoğlu davet etmişti, ben de onun davetine icabet ettim; ama artık Çavuşoğlu aramızda olmadığına göre benim burada kalmam münasip olmaz, ben ayrılıyorum!" demez mi! Tabii çok şaşırırım; bir taraftan Çavuşoğlu gibi birini aniden kaybetmiş olmanın acısı ve hüznü, diğer taraftan zaten kuruluş hâlinde olan bölümümüzdeki derslerin bundan sonra nasıl yürütüleceğinin sıkıntısı üzerine bir de Turan ağabeyin bölümden ayrılmak istemesi! Neyse, gerek ben gerekse bölümdeki diğer arkadaşlar, rica minnet, bir büyüğümüz olarak asıl böyle zamanda başımızda bulunması gerektiğini, birlik ve beraberlik içinde Çavuşoğlu'nun bize emanet ettiği mirasa sahip çıkmamız gerektiğini söyleyerek, zorla, bir süre daha onu bölümde kalmaya ikna ettik.

Daha önce olduğu gibi yine muntazaman Ankara'dan geliyor ve derslerini veriyor; o sırada öğrencilerin bölümden mezun olabilmesi için zorunlu olan mezuniyet tezleri yaptırıyor, bu münasebetle bir kısım talebeyle de bizzat meşgul oluyordu.

Bu münasebetle, Turan Alptekin gibi derslere yarı zamanlı olarak gelen hocaların nasıl bir fedakârlık yaptıklarını belirtmek için şunu da belirteyim: Bugün olduğu gibi, o günlerde de yarı zamanlı olarak üniversitelerde derslere dışarıdan gelen öğretim elemanları için tahakkuk ettirilen ders ücreti, yol paralarını dahi karşılamayacak kadar sembolik bir ücretti!

Birtakım resmî prosedür tamamlandıktan sonra, 1988 yılı sonlarında Prof. Dr. Zeynep Kerman bölüm başkanı olarak aramıza katıldı. Turan ağabey yine aynı şekilde tekrar bölümden ayrılmak istedi ama Zeynep Hanım da ayrılmasına kesinlikle izin vermedi ve Zeynep Hanım'ın ısrarı ile birkaç yıl daha Ankara'dan gidip gelmek suretiyle Mimar Sinan Üniversitesinde derslere devam etti. O günlerde beraberce, yayın hayatına henüz yeni başlayan *Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*'nin Üsküdar Bağlarbaşı'nda ana cadde üzerindeki -şimdi Ganache Pastahanesi olan- mütevazı binası ile Beyazıt'ta Beyazsaray'daki Enderun Kitabevi'nin cumartesi iftarlarına; Prof. Dr. M. Kaya Bilgegil hocanın

(öl. 21 Ekim 1987) cenazesine; Mehmet Kalpaklı'nın nikâh törenine beraberce gittiğimizi hatırlıyorum. Hatta bu münasebetle, daha sonra genişletmek suretiyle kitap hâline de getireceği, galiba ahfâdından birilerini tanıdığı Ahmed Hüsâmeddin Efendi ile ilgili ansiklopedi maddesini de kaleme almıştı (C II, s. 90-92). Ancak bu Ankara'dan gidip gelmeler onu hem yoruyor hem de maddi bakımdan sıkıntıya sokuyordu. Galiba 1991 yılında, özür dileyerek artık kesin olarak derslere gelemeyeceğini bildirdi ve fakülteadaki görevinden ayrıldı. Daha sonra -bilmiyorum neden- Ankara'dan Mersin'e taşındığını öğrendim; çeşitli tarihlerde oradan bana mektuplar gönderdi, hatta bir süre Mersin Üniversitesinde yine dışarıdan yarı zamanlı olarak bazı derslere girdiğini duydum. Bu arada yayımladığı kitaplarından, hatta bir kısım makalelerinden bana da göndermeyi ihmal etmiyordu, aynı şekilde ben de yeni yayımlanan kitaplarımdan ona gönderiyordum.

Onu yakından tanıyanlar mutlaka bilirler: Turan Alptekin son derece nazik, kibar, hassas, biraz alıngan ve çok çabuk sinirlenen, hâl ve hareketleriyle, davranışlarıyla tam bir İstanbul beyefendisi idi. Hiç unutmam, bir gün benim masamda o günlerde Bilgi Yayınları arasında yeni çıkan, Turan Oflazoğlu'nun çevirdiği Ingmar Bergman'ın *Yedinci Mühür* adlı kitabını okumak üzere benden ödünç almıştı. Galiba o da, okusun diye öğrencilerimizden birine vermiş, fakat öğrenci kitabın kapağını nasılsa kirletmiş; bunu bana iade etmek yerine, kitapçıya gitmiş, temiz bir tane arayıp bulmuş ve özür dileyerek bana yepyeni bir kitap getirmişti. Yani insani münasebetlerinde bu kadar hassastı.

Turan ağabeyle Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesinin, birkaç yıl önce yıkılıp şimdi yeniden yapılan Beşiktaş'taki binasında üç-beş yıl, çok güzel hatıralarla dolu günlerimiz geçti. Bölümümüzden ayrıldıktan sonra da ara sıra İstanbul'a geliyor ve haberleşiyorduk. 22 Nisan 1993 tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür Daire Başkanlığı tarafından Atatürk Kütüphanesi'nde düzenlenen "Ölümünün 100. Yılında Muallim Nâci" adlı bir toplantıda Prof. Dr. İnci Enginün, Konur Ertop ve Turan ağabeyle birlikte birer konuşma yaptık. Daha sonra, yine İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür Daire Başkanlığı tarafından bu sefer Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde 22-29 Aralık 2001 tarihleri arasında düzenlenen "Doğumunun 100. Yılında Ahmet Hamdi Tanpınar" toplantısı için Ankara'dan kalkıp gelmiş ve toplantının ilk günü oldukça uzun bir konuşma yapmıştı. Toplantıdan sonra şiddetli bir yağmur altında zar zor bulduğumuz bir taksiye binerek Karaköy'e kadar beraber gelmiş; o, Kadıköy'e geçmek üzere burada benden ayrılmıştı. Turan ağabeyle son defa bir araya gelmemiz galiba bu toplantı vesilesiyle oldu.

Çalışkanlığı, dikkat ve ilgisiyle İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesindeki talebelik yıllarında Tanpınar'ın dikkatini çeken ve askerliğini bitirir bitirmez yanına asistan aldığı Turan ağabey, Tanpınar'ın vefatından (24 Ocak 1962) sonra, merhum Prof. Dr. Ömer Faruk Akün (öl. 2 Mayıs 2016) ile aralarında vuku bulan tatsız bir hadise dolayısıyla üniversiteden ayrılmak zorunda

kalmış. Eğer üniversitede kalıp akademik hayatına devam edebilseydi, tanıdığım kadarıyla, şüphesiz çok daha verimli olabilecek bir kabiliyete ve birikime sahipti. Daha talebelik yıllarında Tanpınar'ın teşvik ve yönlendirmesiyle çeşitli Fransız yazar ve şairlerinden başarılı tercüme yapabilecek kadar Fransızcaya vâkıf olduğuna yakinen şahit olanlardan biriyim. Nitekim daha sonraki yıllarda Fransızcadan yapmış olduğu çeşitli tercüme, aşağıda yer alan listede de görülebileceği gibi, kitap hâlinde yayımlanmıştır.

Mersin'de ikamet ettiği yıllarda da sanat, edebiyat ve kültür hayatıyla ilgisini kesmemiş, bir yandan oradaki üniversitede sahasıyla ilgili derslere girerken, bir taraftan da bazı makaleler ve kitaplar hazırlamış, tercüme yapmıştı. Mersin'de bulunduğu yıllarda da mektuplaşmamız devam etti. Mersin'den tekrar Ankara'ya döndüğü 2000'li yıllardan sonra artık bilgisayar yoluyla haberleşmeye başladık. Turan ağabey özellikle kandillerle dinî bayramları asla ihmal etmez, benden önce bilgisayar yoluyla bana tebrik mesajları gönderirdi. Bir ara, Ankara'da güpegündüz sokak ortasında elindeki çantasını gasp etmeye kalkan bir gaspçıya direnirken bir süre yerde sürüklendiğini ve bunun neticesinde de felç olduğunu öğrendim. Uzun süren bir tedaviye rağmen galiba bu hadiseden sonra bir türlü eski sağlığına kavuşamadı ve bu tarihten itibaren koltuk değneğine mahkûm olarak evde dört duvar arasında hayatını sürdürmek zorunda kaldı.

Bu durumdan şikâyetçi olduğunu hiç duymadım; “*Bu da bir cilve-i Hudâvend-i ezel*” diyerek, felçli olmasına rağmen vefatına kadar hayatla olan irtibatını kesmedi; yine bilgisayar veya telefonla mesajlaşmaya ve haberleşmeye devam ettik.

1-2 Kasım 2010 tarihlerinde Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesinde “Dünyada ve Türkiye’de Tanpınar Zamanı” adıyla düzenlediğimiz ve 50’li yıllarda İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde Tanpınar’ın talebesi olmuş Prof. Dr. Orhan Okay (öl. 14 Ocak 2017), Prof. Dr. Birol Emil, Konur Ertop ve Saffet Tanman’la (öl. 2 Ocak 2012) birlikte onu da davet ettiğimiz sempozyuma sağlık problemi dolayısıyla katılamadı ama bir tebliğ gönderdi ve göndermiş olduğu tebliği sempozyumda ben okudum.

2001 yılında, daha önce Nakışlar Yayınevi tarafından pek de iyi basılmamış olan Tanpınar’la ilgili *Bir Kültür Bir İnsan: Ahmet Hamdi Tanpınar ve Edebiyatımıza Bakışlar* adlı kitabı da yeniden düzenlenmiş şekliyle İletişim Yayınları arasında düzgün bir şekilde basıldı. Nisan 2015’te, Prof. Dr. Handan İnci’nin himmet ve gayretiyle, Yapı Kredi Yayınları arasında *Tanpınar’ın Ölümü: Apologia* adlı kitabı yayımlandı. Son 15-20 yıl içinde ilk sıralarda Türk edebiyatının gündemine oturan Tanpınar’ı farklı şekillerde yorumlayanlara karşı bir nevi cevap mahiyetindeki bu kitabını bana şu şekilde imzalayıp göndermişti:

Sevgili Uçman, Amiel: “Susmuşsanız tanık değilsinizdir...” diyor. Bu kitap da onu söylüyor. (01.05.15, T. Alptekin).

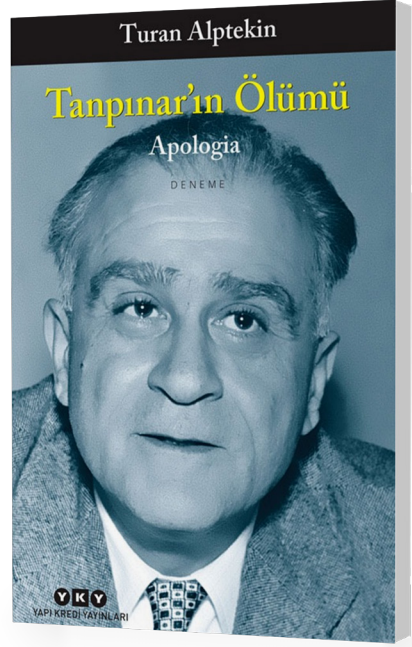

Turan ağabey, yukarıda kısaca sözünü ettiğim tatsız hadise yüzünden üniversiteden ayrılmak zorunda kaldığından dolayı, bazı istisnai isimler dışında, hayatı boyunca üniversite çevresine kırgın yaşadı ve galiba *Apologia* adını verdiği kitabı da, zannediyorum bu tür olumsuz duygularla kaleme aldı. Tanıyabildiğim kadarıyla, esasen şair yaratılıştaki biriydi; yanlış hatırlamıyorsam üniversitede talebe olduğu 50'li yıllarda Turgut Atasoğ'un çıkardığı *İstanbul* dergisinde bazı şiirleri yayımlanmıştı.

Yukarıda da belirttiğim gibi son nefesine kadar hayatla, daha doğrusu okumak ve yazmakla ilgisini kesmedi. Takip edebildiğim kadarıyla, son olarak, yine Tanpınar'ın doğrudan doğruya *XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi*'yle ilgili şu isim altında oldukça ayrıntılı bir incelemesi yayımlanmıştı: "Bir Karşılaştırmacı Olarak Ahmet Hamdi Tanpınar" (*Frankofoni*, S 31, Eylül-Ekim 2017, s. 33-54).

Mimar Sinan Üniversitesinden ayrılmadan önce, aralarında, Hasan-Âli Yücel'in, doğrudan doğruya Yakup Kadri ve Fecr-i Âtî topluluğu ile ilgili ve İş Bankası Yayınları arasında basılan *Edebiyat Tarihimizden-I* (Ankara 1957) adlı kitabıyla Gustave Lanson'un yıllardır aranan ve ancak önceki yıl Büyüyen Ay Yayınları tarafından yeniden basılan, Prof. Dr. Yusuf Şerif Kılıçel'in çevirdiği *Edebiyat Tarihinde Usul* (İstanbul 1937) adlı kitabının da bulunduğu, Türko-lojiyle ilgili bir kısım kitaplarını bölümümüzün mütevazı kitaplığına hediye etmişti.

Turan Alptekin'le ilgili olarak internet sayfasında yer alan bilgiler eksiktir. Onun, orada isim ve kapak fotoğraflarının bulunduğu *Bir Kültür Bir İnsan: Ahmet Hamdi Tanpınar ve Edebiyatımıza Bakışlar* (1975, 2001), *Bir Ene'l-Hak Şairi: Aşık Yunus ve Yunuslar* (2007), *Seyyid Ahmed Hüsameddin-Eserleri ve Nakşibendî Öğretinin Kökleri* (2007), *Kırkların Cem'inde* (Irene Melikoff'tan, 2007), *Niyazî-i Mısrî-Türkçe Şiirleri* (2008), *Uyur İdik Uyardılar* (Irene Melikoff'tan, 2009), *Prof. Irene Melikoff'un Ardından* (2009) adlı kitaplarından başka, Ahmet Haşim'le ilgili *Ahmet Haşim-Hayati, Sanatı ve Eserleri* (1985) adlı bir kitabıyla benzerlerinden çok farklı, *Kompozisyon Bilgisi* (1982) adını taşıyan, ortaöğretim okulları için hazırlanmış bir ders kitabı daha vardır.

Turan Alptekin'in, kitap hâlinde basılı eserleri dışında, Doğan Hızlan ve Konur Ertop'la olan kadim dostluğu dolayısıyla, Tanpınar'la ilgili çoğu *Hürriyet-Gösteri*'de olmak üzere, çeşitli yayın organlarıyla 1988 yılında Marmara Üniversitesi tarafından yayımlanan *Ölümünün 100. Yılında Nâmık Kemal* gibi bir kısım hatıra kitaplarında da dikkate değer inceleme ve araştırma yazıları ile bazı so-ruşturmalara verdiği cevaplar yayımlanmıştır. Bir kadirbilirlik örneği olarak üniversitelerimizden birinde, hakkında hazırlanacak bir Yüksek Lisans teziyle bütün yazıları tespit edilebilir ve bir kitap hâlinde bir araya getirilebilir.

Tanpınar'ın gözde talebelerinden Gözde Halazaoğlu'nun (öl. 30 Nisan 2017) arkasından 3 Ekim 2019 tarihinde Turan Alptekin de aramızdan ayrıldı. Kendisini rahmetle anarken, burada onun "Dünyada ve Türkiye'de Tanpınar Zamanı" adlı sempozyuma gönderdiği tebliği takdim ediyorum:

Değerli konuklar, sağlık durumum, onur verici toplantınıza katılmamı engellediği için üzgünüm, bütün Tanpınar dostlarına, selâm ve saygılarımı sunuyorum.

Hemen söylemeliyim ki, bana burada birkaç anımı sunma hakkını sağlayan, yarım yüzyıl önce, 1953-1961 yılları arasında, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın yanında, kendisine yardımcı olarak çalışma fırsatını yakalamış olmamdır. Doğrusu, görevimin değerini o zaman da biliyor, şairin yanında çalışırken kendimi Rodin'in atölyesindeymiş gibi duyumsuyordum. Bu görevin, bir başka onur verici yanı da, -bunu zamanla öğrenecektim- düşüncelerimi geliştirmemde büyük katkısı bulunan, Doç. Dr. Mehmet Kaplan'ın da bir zaman, benim yaptığım görevi yapmış olmasıydı. XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi'nin birinci baskısında onun yardımı vardı. Kitabın ikinci baskı çalışmaları için öğrencisini öneren de oydu. Abdullah Efendi'nin Rüyalari'nin ortaya çıkışında, onun yardımı olmuş; Yaz Yağmuru'na yardım benim payıma düşmüştü. Asistan Mehmet Kaplan, Abdullah Efendi'nin gerçek-üstücü "kare"lerinden nasıl sıkılmışsa, ben de "Yaz Yağmuru"nun tadına ancak yıllar sonra varacaktım: Tanpınar'ın sinema yönünü, dağınık parçaları toplamamın sıkıntısı içinde pek kavrayamamıştım.

Öldüğünde, morgda, gülümseyen yüzünü gördüm. Ölümü böyle karşılayan birine yardımcı olmuşsunuz. Yaptığınız işin değerinden şüphe edemezsiniz.

Yaşamının son gününün tanığı oldum. Bu tanıklıkları, fırsat bulur bulmaz yayımladım. İlgi gösterenler, Tanpınar'la buluştular; değer verenler düşüncelerine ufuklar açacak düşüncelerle karşılaştılar. Yaşarken, bizim üzerimizdeki etkisi de böyle olmuştu. Şimdi seksen yaşına yaklaşmış bulunuyorum. "Best renc burdem" (Zahmetler çektim), fakat yaşamayı ve şaire bir taş yontmayı başardım; yalnızca şunu yazmak için: "Vixit." (Yaşadı).

Tanrı'nın önünde söyleyeceğim şudur: "Ben, bunları yaptım." ve "İnsan olmanın gereği ne ise onu yaptım." Başkaları, acaba ne söyleyeceklerdir?

Ben, Tanpınar'a bir şair olarak bağlandım. Bu şair, şiirin "olağanüstü"lüğünü, "büyülü" ışığını düşüncenin sularında, felsefenin parıltılı yansımalarında arıyordu. Dev bir adamla değil, bir zihin adamıyla ve bir "ekol"le karşı karşıya idim. Şiirin, bir şişe içinde suya bırakılmış bir mektup gibi yalnızlığa çağrısı; Valéry'den aldığı dersle günlerin gelgeç akışları önünde direnişleri, yavaş sesle fısıldayışları; yolcuları geniş yollara dağılmış tenha ve güç bir yol gibi beni kendisine çekti. Sabırla bu yolda yürüdüm: Şiirin büyüğü varlığının, "olağanüstü"lüğünün sanatla biçimlendiği; dil ve dilin biçimlenişlerinin, şiirselliği "güzel"e dönüştürdüğü söylemlere varmanın peşinde, onun gibi inatla, direnişle. Gençlere, Tanpınar'ın şiirlerine böyle bakalım, derim. Roman yazarı Tanpınar'ı ise daha önce inceledim.

Saygılarımla.